

שהייה ב'מקום תורה' משפיעה ומרוממת!

אותו יותר ויותר.
[המקריב קרבן טעון לינה בלילה שלאחריו בירושלים, ומשמע שהמטרה היא למען ילמד ליראה את ה', כי מציון תצא תורה, ויישאר עוד כמה שעות במקום שמשפיע יראה ואהבת ה'].
כך גם תלמיד שזוכה להיות במקום רבו לילה נוסף - הרי הוא מוסיף להתעלות ולהתרומם, ויש מקום לחזור להיפרד ולהודות על התוספת הזו.
ההתפעלות של רשב"י היתה בגלל שהבחין שהם אומרים את זה מתוך הרגשה אמיתית! ולכן כינה אותם 'אנשים של צורה' - עם רגישות עדינה לרוחניות.
עלינו ללמוד מהם להכיר ולהעריך עד כמה כל הסתופפות ושהות אפילו קצרה - במקום תורה מחזקת מיטיבה ומרוממת אותנו, ולשאוף להיות תמיד מחוברים כמה שיותר לת"ח ולמקומות תורה.

ר' יונתן בן עסמי ורבי יהודה בן גרים תנו פרשת נדרים בי ר' שמעון בן יוחי איפסור מיניה באורתא לצפרא הדור וקא מפטרי מיניה וכו', אמרו ליה למדתנו רבינו תלמיד שנפטר מרבו ולן באותה העיר צריך ליפטר ממנו פעם אחרת שנאמר וכו'. [ט].

אמנם הם הביאו ראייה שתלמיד הנפרד מרבו בלילה, ולן באותה העיר צריך ליפטר ממנו פעם אחרת - אבל לא הסבירו מה הסיבה שצריך לחזור ולהפרד ממנו, ולא די בפרידה מאמש?

מרו הגראי"ל שטינמן זצוק"ל מסביר שהפרידה מהרב באה לבטאות את ההכרת הטוב על העליה הרוחנית שספגו וקיבלו ממנו בזמן שהיו במחיצתו.

הראיה מהמקדש היא, שהלך במקום משובח - בירושלים, סופג אל קרבו אהבת תורה ויראת שמים, וכל שהות נוספת מרוממת

ההבדל בין טעם איסורי שבת לאיסורי מלאכת יו"ט

שובתים כי ה' שבת ביום השביעי.
[כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בס וינח ביום השביעי על כן ברך ה' את יום השבת ויקדשהו].
אבל ביו"ט שאינו יום שה' שבת בו ממלאכה, יש טעם אחר לשבתה, המגיד משנה מבאר שהוזהרנו מלעשות רק דברים שהדרך לעשותם ע"י עבדים, לזכור שעבדים היינו במצרים.
אם כן ההבדל הוא שביו"ט - השביתה ממלאכות באה לבטא את החירות מעבדות, לכן דנים לפי מספר הפעולות שהאדם עושה.
אבל בשבת - שהשביתה באה להעיד על המנוחה מעשיה, מונים ודנים על כל תוצאה שנגרמה מכל מעשה, ולא רק לפי חשבון המעשים.

אמר ליה אבבי לרבה לדיך קשיא ולרב יוסף קשיא וכו', וכי תימא כל היכא דאיכא תרתני לא מיחייב אלא חדא והאמר רב כהנא זומר וצריך לעצים חייב שתיים אחת משום נוטע ואחת משום קוצר קשיא. [ב:]

מבואר כאן שהעושה מלאכה בשבת יכול להתחייב במעשה אחד כמה פעמים, לפי מספר התוצאות של הפעולה - 'חילוק מלאכות'.

הנה בגמרא במכות [כא:] מבואר שהדין הזה נאמר רק בשבת ולא ביו"ט - 'אמר רבא יש חילוק מלאכות בשבת ואין חילוק מלאכות ביום טוב', ויש להבין מה נשתנה אלו מאלו?

אומר **הגאון רבי יצחק פנחס גולדווסר שליט"א** שטעם מצוות השביתה ממלאכות בשבת הרי התבאר בפרשת יתרו - שאנו

איך חורשים את הלב?

ומסביר את ענין ניתוב הרגשות עפ"י המובא בשם הגר"א - שכמו שלא ניתן לזרוע ללא חרישה, כך טמטום הלב מעכב את הרגשות הרוחניות מלחדור אל ליבנו פנימה.
ומהי חרישת הלב? 'התרגשות גדולה'! שיכולה לבוא מייסורים או משמחה, שניהם גורמים להתפעלות ולהתרגשות גדולה שפותחת את הלב.
בזמנים כאלו שליבו מתעורר - אדם צריך לקרוא אל עצמו ולומר - 'שדה לבך חרושה לפניך' מהר זרע אותה!
[נמפורסם המעשה על אחד מגדולי הדורות, שבילדותו אביו העניש אותו, וכשהחל לבכות מיד נעמד להתפלל, ואמר אחר כך: אם לבכות, שיהיה בתפילה...]

דאמר רב דניאל בר קטינא אמר רב מנין שאין נושאים נשים במועד שנאמר {דברים טז-יד} ושמחת בחגך בחגך ולא באשתך. [ח:]

יש להבין מה המניעה לערב עוד שמחה ברגל, הרי היא עצמה כבר מעורבת בשמחת אסיף הגרנות?

מסביר **הגאון רבי אליהו אליעזר דסלר זצוק"ל** שלא במקרה נקבע הרגל בזמן האסיף - אלא אדרבא זוהי עבודת החג, להפנות את רגשות השמחה הגשמית של מילוי האסמים בתבואה - לשמחה רוחנית במצוות החג.

ולכן אין מקום להוסיף עוד שמחה נוספת, מלבד עבודת שמחת הרגל עצמה.

לביטחון בה' יש השפעה אדירה על העוסק בתורה!

בתורה, ועיתותיו שפנויות מעיסוק בטרדות מיותרות שאינם מועילות לו מעבר למה שנגזר עליו.
יש לביטחון בה' השפעה אדירה על טהרת הלב, שהעוסק בתורה מתוך אמונה בנותן התורה - הרי הוא מחובר למלמד תורה לעמו ישראל.
האמונה והביטחון מנחילים לו את הערך הנכון, והיראה הטהורה שנדרשת ללמוד על מנת לקיים, ולעשות רצון הבורא תמיד.
ומעתה ניתן לבאר, שאין כוונת הגר"א לומר שהתורה נחשבת כהכשר מצווה למצוות הביטחון, אלא הוא בא לבאר שעיקר נתינת התורה היתה כדי שילמדו בה מתוך ביטחון.
שכל העוסקים בה ידעו שהיא אינה כשאר חוכמות, שנלמדות לשם ידיעה בעלמא - אלא יעסקו בה מתוך אמונה, ללמוד ולקיים את דברי אלוקים חיים.

הדר יתבי וקא מבעי להו כתיב {משלי ג-טו} יקרה היא מפנינים וכל חפצין לא ישוו בה הא חפצי שמים ישוו בה, וכתיב {משלי ח-יא} כל חפצים לא ישוו בה דאפילו חפצי שמים לא ישוו בה כאן במצוה שאפשר לעשותה ע"י אחרים כאן במצוה שאי אפשר לעשותה ע"י אחרים. [ט:]

מפורסמים דברי הגר"א במשלי [כב] שעיקר נתינת התורה לישראל היתה כדי שיוכו למידת הביטחון, ויש להבין שהרי מבואר כאן שאפילו 'חפצי שמים' לא ישוו לתורה - ומשמע אפילו מ'מצוות הביטחון' שהיא מצווה ככל חפצי שמים?

מסביר **הגאון רבי אהרון קוטלר זצוק"ל** שמידת הביטחון מעניקה ונותנת צורה וכח מיוחד בתורתו של האדם. שמלבד יישוב הדעת שמאפשר לו להשקיע את כל כוחות נפשו